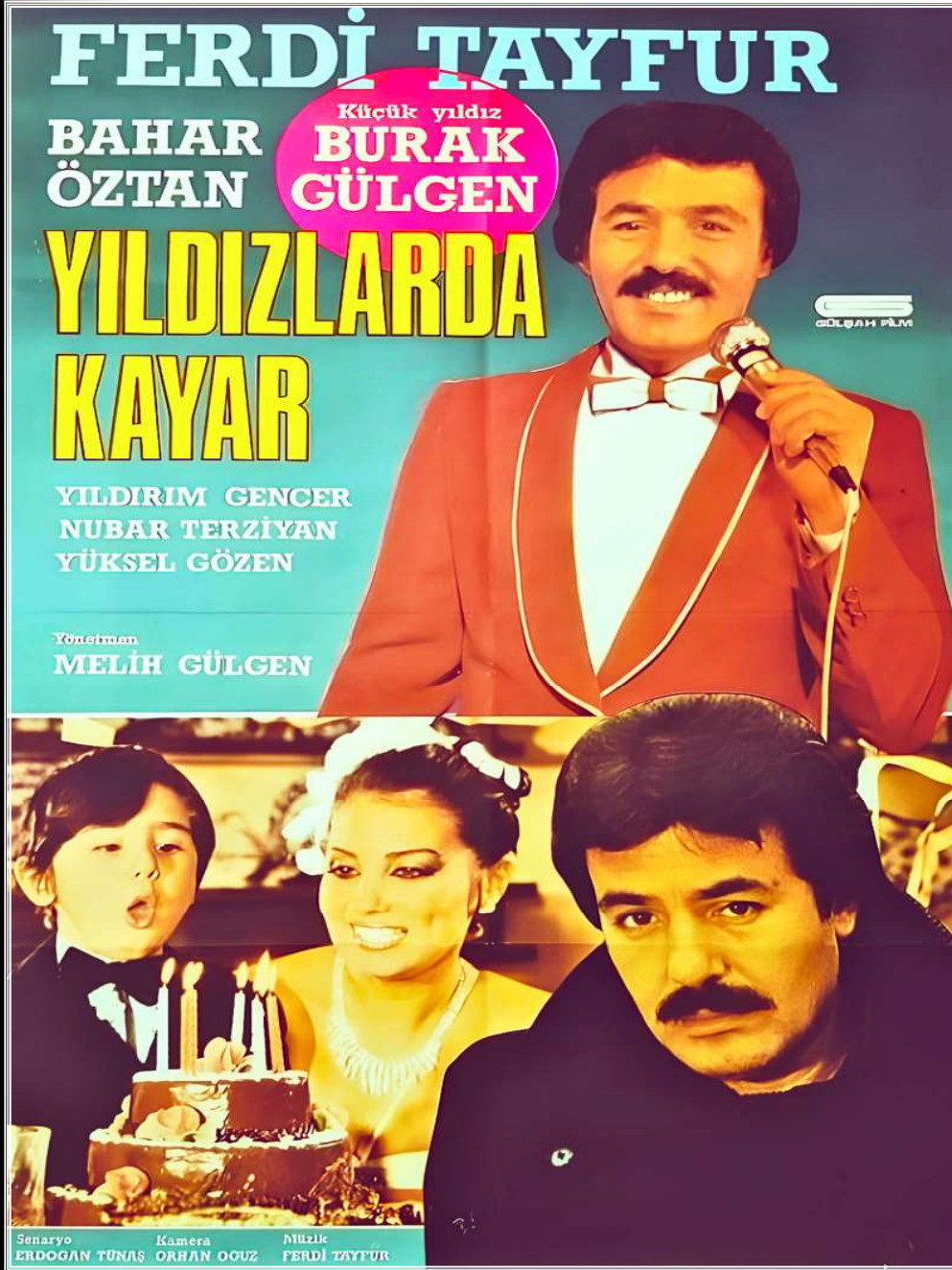

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Veysel ◆ Tayyib Atmaca ◆ Mehmet Gözükara ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Aslan Avcı (Mülkî) ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Hızır İrfan Önder (Sükûtî)
- ◆ Halit Yıldırım ◆ Tacettin Çetin ◆ Feyzullah Arslan ◆ Kadir Köse
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Ali Armut ◆ Salman Kapanoğlu
- ◆ Ozan Fuat Bostancı ◆ Mustafa İmir ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Leyla Yıldırım

83 Sayı 21 Ocak 2025

Para

◆ Âşık Veysel

Parça parça olsun paramı çalan
Kimi gerçek dedi kimisi yalan
Dünyada görmedim böyle bir plan
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

Gezdim İstanbul'u İzmir Ankara
Şadırvanlı Han'da kaldı bu para
Bu nasıl dangadır bu ne dubara
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

İsa değil göğe çıksın sır olsun
Alanların iki gözü kör olsun
Tarsus'taki destan hatıra kalsın
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

Bilsem gelmez idim ben bu Tarsus'a
Bu gamlı gönlümü koymazdım yasa
Haber verdim inzibata polise
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

Ehlidil olanlar asla bunalmaz
Herkesin ettiği yanında kalmaz
Bu ne muammadır heç kimse bilmez
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

Olan oldu *Veysel* boşuna yanma
Sana kim dedi ki uyu uyanma
Sılaya gitmeyi severim amma
Kapı kitli cüzdan cepte para yok.

Â ş i k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yeşilçam Hatırası*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkaradergi.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

83. Sayı Ocak 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Canbaz

◆ Tayyib Atmaca

Sabahın köründe işine gelir
Verilen her işten sıkılır Canbaz
Kimse bilmez kendi işini bilir
Yorgunluktan belin bükülür Canbaz

Aç gelir evinden kahvaltı yapar
Yolda uyur başka yollara sapar
Bulutsuz havada tez nemi kapar
Burnundan yağmurlar dökülür Canbaz

Aklını fikrini boş yere yorar
Ali Ercan ile araba arar
Parası var gibi markasının sorar
Beleş mezar görse yıkılır Canbaz

Bir taş ile iki kuşu vuruyor
Kafasını boş işlerle yoruyor
Zulasında piskevitler duruyor
Sofrada doymadan çekilir Canbaz

Ders çalışır kitap yüzünü açmaz
Ne iş versen yapar işinden kaçmaz
Emeklilik ister eline geçmez
Tespihler sabırla çekilir Canbaz

Gece beşik sallar uykusuz döner
Volvo hayal eder Fiat'a biner
Rejim yapar karnı dizine iner
Karnın şişer düğmen sökülür Canbaz

Müdüre yaptırır fazla işleri
Uyanıkken görür bütün düşleri
Uçurur avcunda her gün kuşları
Kazık sağlam yere çakılır Canbaz

Gülünden gayrıya bülbülü ötmez
Ötmek istese de yüreği yetmez
Saatine bakar mesai bitmez
Oturur koltuğa çakılır Canbaz

Koridorda volta atarak gezer
Her bakış altında bir mana gezer
Her ipte oynamaz bir ipte gezer
Dikkat et ayağın takılır Canbaz

Bu dünya kimseye tapulu değil
Kimsenin binası yapılı değil
Toprağın kapısı kapalı değil
Her insan toprağa ekilir Canbaz

Emekli Yılı

◆ Mehmet Gözükara

Bıldırda bıraktık yoksul yılını
Korkmuştum çok şükür kazasız geçti.
Bizim için yormuş meclis aklını
Üç yüz altmış beş gün yarasız geçti.

Her şeyimiz tamam yıl mı eksikti
Bir önceki yıldan fazlasın çekti
Karnı doysa açıp gösterecekti
Maydanoz, madımak, teresiz geçti.

Ne et girdi ne süt girdi kazana
Bu bir kader değil ocağın yana
Yük görüyor seni tam anlasana
Açlık sınırından nefesiz geçti.

Vergimizi verdik düşmedik gama
Sen bilin deyince olmaz cangama
Yıl orucu tutturdular adama
Dinî, millî bayram belasız geçti.

İtimat etsek de her bir sözüne
Emekli kesimi batır gözüne
Büyüklerle yetişmiyor hazine
Hamt olsun yılbaşı parasız geçti.

Hindi gibi kabarırken fatura
Her şey geldi biz gelmedik hatıra
Dilek tutup dua ettik yatıra
Bölüşük bu yüzden nizasız geçti.

Derman lazım edilecek gayrete
Varlığımız feda olsun devlete
Hayret ediyorum bunca hayrete
Gazilik, şehitlik kurasız geçti.

"Beraber ıslandık yağın yağmurda"
Bundan gerisini anlatam sor da
Ne kaldı seçime ne kaldı şurda
Gündüz hayâl gece rüyasız geçti.

Adam gibi olur adamın hası
Mevsime bağlandı yağmur davası
Açılınca işçi, memur makası
Emeklinin zammı havasız geçti.

Emekli yılında emekli yıldır
Geçer geçmez şükür namazı kıldı
Beklenen zam tasarrufa takıldı
Tilkiler post bütün yarasız geçti.

Emeklinin emeğinde gözüm yok
Ederleri bu kadarsa sözüm yok
Gözükara'm kalp kırmaya lüzum yok
Şekersiz çay gibi şiresiz geçti.

Nigâr Hanım Vay/On Dört-Hayranlar Geçidi

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım sosyal medyayı çok etkin kullanıyor; her gün ya bir şiir ya bir deneme ya özlü bir söz ya da birkaç fotoğraf paylaşıyordu. Boş günü yoktu. Günde üç saatini sanal ortamda geçiriyordu. Gelen iletilere cevap vermek için yirmi kişilik bir ekip görevlendirmişti. Kimi kadrolu, kimi sözleşmeli, kimi de ücretli elemandı bunların. Gönüllü olarak hizmet edenlerinse haddi hesabı yoktu.

Instagram'da takipçilerinin sayısı seksen milyona yaklaşmıştı. Daha şimdiden Tevfik Fikret, Ahmet Rasim, Leyla Hanım, Hamiyet Yüceses, Safiye Ayla ve Müzeyyen Senar gibi isimleri geride bırakmıştı. Bugünlerde ünlü Erzurumlu etçi Nusret'le yarışıyor. Herkes Nigar Hanım'ın çok yakında Nusret'e de nal toplatacağından ve önce 425 milyon takipçili Selena Gomez'le 505 milyon takipçili Liyonel Messi'yi, ardından 635 milyon takipçili dünya rekortmeni Kristiyano Ronaldo'yu yakalayacağından hatta geçeceğinden emindi.

Yalnız Türkiye'de değil bütün dünyada inanılmaz bir hayran kitlesi vardı Nigâr Hanım'ın. Paylaşımlarını Türkçe dışında sekiz dilde yapıyordu: Fransızca, Rumca, Almanca, İtalyanca, Ermenice, Arapça, Farsça ve Macarca. E boşuna mı dirsek çürütüp öğrenmişti bu sekiz dili? Yalnız bir ilkesi vardı: Şiirlerini sadece Türkçe yazıyordu. Ona göre Türkçe şiir gibi bir dildi, dahası şiir diliydi. Ülkede Türkçenin bilim dili olmadığını söyleyen akademik ünvan zengini adamlara da katılmıyordu. Türkçe pekâlâ sağlam bir bilim diliydi aynı zamanda. Kendisi doktora tezini Fransızca yazmıştı ama kim bilir belki Türkiye'de de bir doktora tezi yapar ve o tezini Türkçe yazardı.

Aklı başında dünya dalcileri Türkçenin riya-ziyesel bir dil olduğunu söylüyorlardı ki Nigâr Hanım da onlarla aynı fikirdeydi. Kendisine göre şiirin diliyle riya-ziyenin dili arasında muazzam bir benzerlik vardı. Geçenlerde *Mehasin* mecmuasında yayımladığı “Şiirin Riyaziyesi, Riyaziyenin Şiiri” başlıklı makalede matematik ordinaryüs profesörü Cahit Arf'ın “Matematik de resim, müzik ve heykel gibi bir sanattır”

cümlesine şiiri ilave etmiş, Arf'tan okkalı bir “aferin” almıştı.

Teğet geçmeyelim kıymetli okuyucu! Mevzu mühim. Düşünelim! Sekiz yabancı dil ne demek? Anlı şanlı, klavyesi fanlı, atıfı zayıf, akademik teşvikleri canlı bazı profesörlerin bile bir yabancı dili yarım yamalak bildiği bir ülkede Nigâr Hanım sekiz dilli (ana dilimizi de kattık mı dokuz dilli) bir şaireydi.

Az önce söyledik: Nigâr Hanım, şiirlerini kesinlikle Türkçe yazıyordu. İstese Fransızca, Almanca, İtalyanca da yazardı. Hatta eskilere özenip Fuzulî gibi Arapça ve Farsça şiirler de kaleme alabilirdi. Ama hayır! Türkçeye âşık bir şaireydi o.

Genel ağ ortamında çok öfkelenildiği zaman Almanca “şayze” deyip ferahlıyor, sevdiği insanlara Fransızca “mon anj” diye hitap ediyor, İtalyan hayranına “grazie” diye teşekkür ediyor, kimine “sabahülhayr”la günaydın, kimine de “şebbehayr”la hayırlı geceler diliyordu. Ama sıra şiire geldi mi Türkçeden başka dil tanı-mıyordu.

Hayranlarına karşı çok vefalıydı Nigâr Hanım. Hiçbir mesajı cevapsız bırakmıyor, hiçbir yoruma kayıtsız kalmıyordu. Mutlaka “bil-mukabele selam, muhabbet, hürmet, teşekkür” gibi ifadelerle karşılık veriyordu.

Azerbaycanlı bir hayranı vardı ki her paylaşımına bir beğeni, bir kalp bırakıyor, üç de yorum ekliyordu. NİHAM'ı (Kaçıranlar için hatırlatalım: Nigâr Hanım Muhipleri Cemiyeti) Bakü'de kuran ve başkanlığını yürüten genç bir şairdi Teymur Eziz.

Nigâr Hanım, Nişantaşı'ndaki konağında düzenlediği son şiir meclisine onu da davet etmişti. Teymur Eziz İstanbul'a uçakla değil de uçarak gelmişti.

İşte şimdi kürsüdeydi.

Selamdan sonra kelama geçti:

“Axı mən bu məclisə Nigar Xanım için gəlmişəm. Nə gədər arayıb, nə gədər çalışdımsa da özünə heç bir vaxt çata bilmədim. O məni dəvət eləyəndə özümü çimdiklədim. Fikirleşdim ki, yuxudayammı nəyəm, yoxsa xəyalım

görürəm? Mənə çatdırdığı naməni qırh qişi, əlli qadın doxsan şəxsə oxutmuşam. Hamısı da təsdiq elədilər ki, yaxşıdır, gözəldir, həqiqətdir. İndi mən, ilk növbədə, hörmətli Nigar Xanım'a öz minnətdarlığımı bildirirəm.

Bizdə Nigar Rəfibəyli vardı, sizdə Nigar Xanım. İkisi də çox böyük şairlərdi. Deməli, bunlar kimi şairlər bir daha dünyaya gələ bilməz.

Bu möcizədir, çox maraqlıdır ki, mən indi buradayam. Belə ki dünyalar mənimdir. Nigar Xanım'ı görmüşəm, gözlərim işıqlanıb, ürəyim tərənib. Gözəllik, əsalət, zərafət, nəzakət, səmimiyyət... Hamısı ondadı.

Xoşbəxt olasan, Nigar Xanım. Sənə Bakı'dan, Gəncə'dən, Şuşa'dan, Şəki'dən, Lənkəran'dan, Quba'dan, İsmayilli'dan, Zəngilan'dan, bir neçə şəhərlərimizdən salamlar gətirmişəm, məhəbbətlər aparmışam.”

Nigâr Hanım'ın içtenliklə gülümsədiyi və “aleykümsəlam” deyib sağ elini kalbinin üzərinə götürdüğü görüldü. Bu, Teymur Eziz için en böyük ödüldü.

“Sağ olun, Nigâr Xanım, bütün salamlar, bütün məhəbbətlər size olsun.”

Konağın kocaman salonu yıkılıyordu.

Teymur Eziz, uzun süre alkış seslərinin dinməsinə beklədi. Baktı ki, sükûnet sağlanamıyor. Nihayət eliyle susun işareti yapmak zorunda kaldı. Ardından,

“Əziz qonaklar,” dedi, “mən Nigâr Xanım'a bir şe'r yazmışam. Onu ohumağı arzulayıram.”

Ve şiirine geçti. Şiirin fon müziği “Yandırdın Kalbimi” türküsüydü.

Teymur Eziz, hər Azərbaycanlı şair gibi ezberden okuyordu şiirini.

Zaten Azərbaycanlı şairlərin anayasa maddəsi gibi sağlam bir ilkeleri vardı: “Şe'r varaktan oxunabilmez.” Kâğıttan, kitaptan şiir okuyanlara iyi gözle baxmıyorlardı. Teymur Eziz de belli ki bu ilkeyə sımsıka bağlıydı.

Aymısan, səmadan yerə enibsən?

Bu nə gözəllikdir, ay Nigar Xanım.

Maşını park edib ata minibsən,

Necə sipahisən vay, Nigar Xanım.

Bütün dünya oxur sənin şe'rini,

Axıdarsan şe'rə ürək tərini,

Ulduzlar içində tapıb yerini,

Alıbsan günəşdən pay, Nigar Xanım.

Səni bundan əvvəl görə bilmədim,
Özümü qapına sərə bilmədim,
Qonağım olmadın, verə bilmədim
Sənə bir stəkan çay, Nigar Xanım.

Yadıma düşürsən hər gün, hər axşam,
Bu necə etibar, necə ehtişam?!
İndi istəyirəm dastanlar qoşam,
Az sözümlü çoxsa say, Nigar Xanım.

Bayılmışam sözlərinin ətrinə,
Şəklini goymuşam bizim vitrinə.
Bağışla məni ki sənin xətrinə,
Ağlımı etmişəm zay, Nigar Xanım.

Canımın içində bir əziz cansan,
Xoşbəxt olaram mən, mənə inansan,
İndi fikirleşdim sən bir ümmənsən
Mən isə kiçik bir çay, Nigar Xanım.

Teymur Əziz deyə qoyulmuşam ad,
Sözlərində buldum ən gözəl bir dad,
Sən uca göylərə açıbsan qanad,
Mən hələ durmuşam tay, Nigar Xanım.

Şiir bitmişti.

Alkışlar, alkışlar...

“Yaşa! Var ol! Helal sana!” sesləri...

Nigâr Hanım, oturduğu maroken koltuktan usulca doğruldu, kürsüden yana yürüdü.

Herkes merak içindeydi.

Az sonra kürsüdeydi Nigâr Hanım. Mikrofonu aldı ve dedi ki:

“Kardeş Azərbaycan'ın genç ve istidatlı şairi Teymur Eziz'e təşəkkür ediyorum. Döndüğündə evindəki vitrine koymasına için kendisiyle bir fotoğraf çektirmək istiyorum. Fotoğraf sanatçımız Ara Güler aramızda.”

Ara Güler'e döndü.

“Üstat,” dedi. “Teymur Eziz'le yahşi bir fotoğrafımızı çeker misiniz?”

“Memnuniyyətlə,” dedi Ara Güler.

İki şairi kadrajla aldı ve deklanşöre bastı.

Patlayan flaşlar... Bitmeyen alkışlar...

On beş dakika dinmeyen təzahürat...

Perde!

Genç Memur İsmail'e Öğütler

◆ Aslan Avşarbey

Mademki kapağı attın devlete
Rahat ol kendini germe İsmail
Vatan millet diye düşüp gaflete
Sorunlu işlere girme İsmail

Yaşarsın sözümü dinlersen eğer
Görürsün tecrübe bu imiş meğer
Sıfırdır bilgiye verilen değer
Her şeye kafanı yorma İsmail

Açılsın istersen meslekte önün
Konjonktüre göre dönmeli yönün
Bana benzemesin diyorsan sonun
Sakın ha kimseyi kırma İsmail

Benim uymasa da bir türlü huyum
Huzur için şartmış sistemle uyum
Kulağını tıka gözlerini yum
Hileyi hatayı görme İsmail

Bakmadan sıfat ve zamirlerine
Kayıtsız sadık ol amirlerine
Harfiyen boyun eğ emirlerine
Başına belayı sarma İsmail

Temennayla başla mutlaka söze
Bu sayede kesin girersin göze
Kimine ikram et içkiyle meze
Kimine zezem ve hurma İsmail

Hem dans kursuna hem jimnastiğe git
Takla konusunda kendini eği
Ekâbir takıma gülücük dağıt
Sıradan halka yüz verme İsmail

Yemin ettin diye tutman şart değil
Mesaiye falan gitmen şart değil
Her evraka imza atman şart değil
Kaleme elini sürme İsmail

Konuşmak hadsizlik susmak kutsaldır
Ne sesini çıkar ne parmak kaldır
Dere akıyorken testini doldur
Çekinip kenarda durma İsmail

İmzayı basmadan yap tahsilatı
Cebe at yaptığın tüm hasılatı
Baban beleş vermez bu nasihati
Matrahsız diye yaz forma İsmail

Gelen hediyeyi gönderme geri
Hayrına vermiştir varlıklı biri
Mutlaka hakkındır gönderdikleri
Üzümün bağını sorma İsmail

Diyorsan ki böyle değil Türkiye
Sen bildiğini yap uyma *Mülki'*ye
Adalet liyakat olacak diye
Boşuna hayaller kurma İsmail

Emekli Üvey Evlât mı?

◆ **M. Nihat Malkoç**

Ezen değil ezilen o!
Emekli üvey evlât mı?
Üzen değil üzülen o!
Emekli üvey evlât mı?

Hâllerini soran yoktur
Yarasını saran yoktur
Arkasında duran yoktur
Emekli üvey evlât mı?

Bin verse de bir almadı
Haklar yerini bulmadı
Kemerde delik kalmadı
Emekli üvey evlât mı?

Çalınmıştır alın teri
Sön müştür gözünün ferî
Kemer sık maktır kaderi
Emekli üvey evlât mı?

Umutlarını tükettik
Neleri varsa yok ettik
Kargışlarını hak ettik
Emekli üvey evlât mı?

Görmedi refah payını
İçmedi keyif çayını
Bozamadı bu oyunu
Emekli üvey evlât mı?

Ömür boyu çalıştırdık
Yoksulluğa alıştırdık
Biri bine bölüştürdük
Emekli üvey evlât mı?

Bırak doysun karınları
Aydınlansın yarınları
Harçlık görsün torunları
Emekli üvey evlât mı?

Ne bulduysa onu yedi
Rüyasında gördü eti
Yok sayıldı her hizmeti
Emekli üvey evlât mı?

Derdini dert edinmedik
Biz çok aldık, yetinmedik
Bu mu vicdan bu mu etik?
Emekli üvey evlât mı?

Onlar bizim canımızdır
Düne dair anımızdır
Pusulamız, yönümüzdür
Emekli üvey evlât mı?

Bayram nedir bilemedi
Bir gün bile gülemedi
Gözyaşını silemedi
Emekli üvey evlât mı?

Bakamaz oldu yarına
Maskara oldu toruna
En çok bu gitti zoruna
Emekli üvey evlât mı?

Mutluluk nedir bilmedi
Yıllar geçti, hiç gülmedi
Beklediği hiç gelmedi
Emekli üvey evlât mı?

Oyu alan oyup gitti
Nesi varsa soyup gitti
Bir başına koyup gitti
Emekli üvey evlât mı?

İcraat az, hamaset çok
Boş lâflara karnımız tok
Herkes var, onlara yok
Emekli üvey evlât mı?

Bahar umdu, bastırdı kış
Muz yer iken kırıldı diş
Hesap tutmaz, bu nasıl iş?
Emekli üvey evlât mı?

Kimseye etmez efelik
Ceplerinde yok metelik
Onlar değil kara delik
Emekli üvey evlât mı?

Kaşıkla ver, kepçeyle al
Sonra zamlarla cebinden çal
Geçinmek onlara muhâl
Emekli üvey evlât mı?

Bu Ne Kurum Bu Ne Caka

◆ Hızır İrfan Önder

Bilediğin öfke senin
Bu ne kurum bu ne caka?
Tavan yapar daim benin
Bu ne korum bu ne caka?

Bu alemde sürdün sefa
Gönlünde yok hiçbir vefa
Hiç çekmedin cevr ü cefa
Bu ne kurum bu ne caka?

Dağlar ile yarışsın
İblis ile barışsın
Zalimlere karışsın
Bu ne kurum bu caka?

Sonlanır bir gün hayatın
Çöküverir saltanatın
Elinde var mı beratın
Bu ne kurum bu ne caka?

Zirvelerden ineceksin
Tahta ata bineceksin
Bir kefenle döneceksin
Bu ne kurum bu ne caka?

Sükûti'yi dinle aman!
Belini bükecek zaman!
Hesap günü gelir yaman!
Bu ne kurum bu ne caka?

Emmoğlumuz Ferdi Baba

◆ Halit Yıldırım

2025'in ilk günlerinde, Regaip kandili gecesinde Ferdi Tayfur'u kaybettik. Vefatı tüm ülkeyi etkiledi. Sağcısı solcusu, Alevi'si Sünni'si, Türk'ü Kürt'ü, Laz'ı Çerkez'i, dinlisi dinsizi yani toplumun her kesimi onun vefatı ile derin bir hüzne gark oldu. Yıllardır şarkıları ile filmleri ile milleti ağlatan Ferdi Tayfur, vefatı ile yine bu milleti ağlattı. Vefatı üzerine sevenlerinin "Bir ölü 86 milyon yaralı var!" dedikleri gibi herkes üzüldü. Onun müziğinden hoşlanmayanalar bile kişiliği ve ona olan bu sevgi seli karşısında etkilendiler. Birkaç müstesna da kaidiyi bozmayacak kadar cılız sesler çıkarsa da kimse onları umursamadı bile.

Şimdi bir mizah dergisinde adı hüznün ve göz yaşıyla özdeşleşmiş bir adamın resminin ve onunla ilgili bu yazının ne işi var diyenler çıkabilir. Hâlbuki her gülen yüzün ardında ağlayan bir gönül vardır. Bunun yanında mizah, hüznün nikabıdır. Hüznübaz insanların da içlerinde bir mizah tarafı vardır. Ferdi Tayfur bir mülakatında "Şarkıcı olmak istemiyordum. Ben komedyen olmak istiyordum. Ama sesim güzeldi ve beni tanıyan herkes 'oğlun senin sesin güzel, yürüyeceksen bu yoldan yürü!' diyordu ve şarkıcı oldum." diyordu. Bu arzusunun bir yansıması olsa gerek onun en acıklı filmlerinde bile ilk sahneler bir komedi filmi gibi mizahi unsurlar taşırdı.

Bu satırların yazarı olan bendeniz de iflah olmaz bir Ferdi Tayfur hayranıyım. Kimseden gizleyip saklamam. Beni tanıyanlar bu yönümü çok iyi bilir. Ferdi Baba vefat ettiğinde telefonlarım hiç susmadı. Arkadaşlarım, yakınlarım bana taziyelerini bildirdiler. Tanımayanlara ne desek boş. Kimileri sanki bu yönümü gizlediğimi düşünüp yaptığım birkaç paylaşımdan dolayı benim için "çok arabesk" yorumunu yapmışlar ve güya beni küçük düşürmeye kalkmışlardı. Oysa bu arkadaşlar benim hiçbir kitabımı okumamışlardı. Şimdi de bazıları Ferdi Tayfur'un vefatı neticesinde gazetede yazdığım yazı nedeniyle onun şarkılarını bilmediğimi hâlde hakkında yazı yazdığımı ima yollu iddiaya kalkıştı. Ne bilsinler ki be-

nim 1980'den beri tam 45 yıldır en azından bir şarkısını dinlemediğim veya sazımla, udumla çalıp söylemediğim tek bir günümün bile olmadığını...

Onu tanıdığımda henüz çocuktum. 1977 yılında ilkokulda iken sınıf arkadaşım sevgili Aydoğan Evli onun şarkılarını gelip sınıfta söylerdi. O zamanlar ona güler geçerdik. Ama 1980'de ortaokulda okurken Necati Mazman isminde bir arkadaşımın ısrarıyla seyrettiğim meşhur Çeşme filmi ile ben de damardan tutulmuş ve "Ferdici" oluvermiştim. "Ferdici" diyorum zira o yıllarda "Ferdiciler" ve "Orhancılar" vardı, bir de sağcılar solcular...

Liseyi yatılı okudum. Yatılı okulda hep bu tür müzikler dinlenir ve içimizdeki ailemize, köyümüze olan hasretlik, gurbet acısı dindirilmeye çalışılırdı. Ferdi Tayfur'un her yıl bir albümü çıkardı. Ben çıkan her albümü hemen alır ve o gece gönüllü olarak yatakhane nöbetçisi olurudum. Bir arkadaşımından ödünç aldığım Kore malı kasetçalar ile sabaha kadar o şarkıları sözüyle sazıyla ezberler, sabah olunca tüm sınıfa konser verirdim.

Onun şarkılarını çalabilmek için bağlama öğrendim. Bizden birkaç sınıf küçük olan Ordulu Sezai Efiloğlu güzel bağlama çalardı. Ondan bağlama dersi aldım. Sezai, Koyun Gelir ile başlattı, Müdür Beyin Yeşil Kürkü arkasında da Bir Yiğit Gurbete Gitse ile devam ediyordu ki Ferdici damarım daha fazla sabredemedi:

"Kardeşim bırak şimdi bunları! Ferdi Tayfur'dan Huzurum Kalmadı, Çeşme, Bırak Şu Gurbeti nasıl çalınır, onları öğret sen bana." dedim. O da haklı olarak,

"Olmaz abi, o zaman bağlamayı ilerletemezsin. Şarkı çalmak başka şey, bağlama türküye daha yatkın." dese de ben Huzurum Kalmadı'yı öğrendim. Sonra da diğerlerini kendi çabamla çalıp söylemeye başladım. Rahmetli Emir Yedigâr'dan ud öğrendiğimde de aynı şeyler oldu. Bir iki makam, bir iki TSM eserinden sonra biz yine Huzurum Kalmadı'ya kapağı attık.

Erzurum'da üniversite tahsilimde bağlamamızı ve Ferdi Tayfur şarkıları ile verdiğimiz konserlere kendi bestelerimiz de katılmıştı. Onun tüm kasetleri ve birçok plağı arşivimdeydi. Gerçi plaklarımı çaldılar o da ayrı bir mevzu...

Ferdi Tayfur benim hayatımın her anında vardı. Sanki benim sırdaşım, dert arkadaşım gibiydi. Evliliğimde bile onun etkisi vardı ki bunu rahmetliye de duyurmuştum.

90'lı yıllarda fakülteden mezun olmuşum ve Çevre Bakanlığına atamam yapılmış ama ertesi gün hükümet devrildiği için işbaşı yapamamıştım. Milli Eğitim Bakanlığı farklı meslek gruplarından öğretmen alımı yapacaktı. Ben de müracaat etmişim ve atama bekliyordum. Yaşımız da 30'a dayanınca evlilik hususunda aile ve çevre baskısı artmıştı. Herkes birisini tavsiye ediyordu; şununla görüş, bununla görüş, bir an önce evlen gibi tantanalar canıma yetmişti. Ben işe girmeden evlenmek istemiyordum. Çevre Bakanlığı hadisesinden dolayı ağzım yanmış suyu üfleyerek içiyordum. O günlerde bir arkadaşım beni de aşarak aileme benim için uygun bir kız olduğunu çıtlatmış onlar da git bir görüş diye başımın etini yemeye başlamışlardı. Ben her gün bir bahane ile bu tazyikleri savuşturuyordum. Ta ki "Ferdi Tayfur Çorum'a konsere geliyormuş." haberini duyana kadar. Konser 21 Temmuz 1996 Pazar günüydü. Benim bu konsere gitmem lazımdı ancak o günler tam da köyde harman zamanıydı. Babama konsere gitmek istiyorum desem beni vururdu. Ben ne yapacağım diye arpacı kumrusu gibi düşünürken telefon geldi. Arkadaşım kızın ailesine karşı çok mahcup olduklarını ve mutlaka bu hafta içinde gelip kızla görüşmemi istiyordu. Benim için tek çıkış yolu bu görüşmeydi. Durumu aileme açık kız ile görüşeyim diye ilçeden Çorum'a çıkış vizesini kaptım. Çorum'da hayat durmuştu. Şehir Stadyumu hınca hınç dolmuş, izdiham nedeniyle koca demir kapılar bile yerinden sökülmüştü. Ferdi Tayfur muhteşem konseri ile Çorumluları mest etmişti. Her konserinde olduğu gibi bu konserde de Ferdi Tayfur sadece şarkının ilk kelimesini söylüyor gerisini on bin kişilik dev bir koro söylüyordu. Ferdi Tayfur konserde tüm stadyumu turlayarak halkı selamlamıştı. Bizim olduğumuz yere geldiğinde

onu yakından görmek imkânı da bulmuştum. Konser sonrası sokaklarda insan seli onu oteline kadar uğurlamıştı.

Ertesi gün hayatın en zor kararını vermekle yüzyüze kalmıştım. Artık o rüya gibi anlar bitmiş ve hayatın gerçekliğiyle yüz yüze kalmıştım. Öyle ya ilçeye dönünce babamgil bana konser nasıldı, diye sormayacak, kızla görüşüp görüşmediğimi soracaktı. Garip hislerle gidip onunla görüştüm ve sonunda bu hanımefendi ile evlendim.

Bu hikâyeyi yıllar sonra Kanal 7'de *Boynu Bükük Şarkılar* programının yapımcısına mail yoluyla anlatınca beni programa davet etti. Ancak o günlerde eşim görevli olarak hacca gitmişti. Ben program asistanlarına "Eşim dönünce programa katılabiliriz." dedim. Ancak program beklenmedik şekilde yarıda kalınca bizim iş de suya düşmüş oldu.

Ferdi Tayfur bir müzik adamıydı. Onun yaptığı müziğe birileri "arabesk" ismini verdi. Başta Orhan Gencebay olmak üzere Ferdi Tayfur da biz Türk müziği yapıyoruz dediler ama millete tepeden bakmayı kendilerine meslek edinmiş bazı çevreler onları hep aşağıladı, hor gördü, sanatlarındaki dehayı görmezden geldi. Oysa onlar gerçekten de Türk müziği içinde serbest çalışmalar yapıyorlardı. İşin ilginç bu müziğin halkta bir karşılığı vardı. yıllarca milleti kendi ideolojileri etrafında zorla Batılılaştırmak isteyen jakoben zihniyete karşı bu müzik pasif bir direnişti. Bu bağlamda Ferdi Tayfur'a Anadolu'nun Çılgılığı diyenler aslında çok da haklıydı. Kadim kültür ve medeniyetine sırt çevirmiş bu zihniyet insanlarına müreffeh ve muasır dedikleri Batı uygarlığının standartlarında bir yaşam kalitesi sunamayınca ister istemez bu zoraki değişimden müzik de payını alacak ve ortaya türkülerimize ve sanat müziğimize benzemeyen melez bir müzik tarzı çıkacaktı. Ama sözleri gerçek hayattan alınan bu şarkılarda oradan oraya itilmiş, yurdundan yuvasından göç etmek zorunda kalmış, geldiği gurbet elerde hayata tutunmak için çırpınan büyük halk kitleleri kendi ıstıraplarını, acılarını, hasretlerini buldular. Bu yüzden albümler milyonlarla satıldı. Ferdi Tayfur ilk filmi Çeşme ile 13 milyon seyirciye ulaşarak hâlâ kırılama-

yan gişe rekorunu kırdı. Batan Güneş ve Derbeder filmleri ile kendi rekorunu yine kendisi kırdı. Bugün bile Türk sinema tarihinin seyirci rekoru Derbeder filmindedir. Bu film Arap ülkelerinde bile aylarca kapalı gişe oynatılmıştır.

Şurası unutulmamalıdır ki Ferdi Tayfur ve Orhan Gencebay yeni bir müzik türü icat etmediler. Onlar Türk müziği dairesinde farklı bir tarz geliştirdiler. Bir bestekâr olarak Ferdi Tayfur'un hicazlarının daha yakıcı, nihaventlerinin daha melankolik, hüzzamlarının daha sarsıcı, gazellerinin daha bir etkili olduğunu söylemeliyim. Şarkı sözlerinde mutlaka topluma hitap eden mesajlar vardı. İlkokul bile görmeyen bu adam Allah vergisi bir kabiliyeti ve o içli sesiyle milyonları peşinden tam elli senedir sürüklemeyi başarmıştı. Evet, ilkokul bile görmeyen bu adamın yazdığı ve binlerce satan romanları vardı. Ben bu tür müziği dinlemiyorum diyen insanların bile hafızalarında Ferdi Tayfur şarkıları vardır. Birçok insan ise ayıplanma ve aşağılanma korkusuyla Ferdi Tayfur dinlediklerini gizlemek zorunda kaldı. Ama onun vefatı ile diller çözüldü ve itiraflar peş peşe geldi. Evet, onun hakkında söylenen şu sözde olduğu gibi, onu dinlemeyenler çok şey kaybediyordu, onu dinleyenler ise zaten çok şey kaybetmiş insanlardı.

Ferdi Tayfur ve onunla ismi anılan diğer ustalar aslında bu bozuk düzene şarkılarıyla itiraz eden, halkın duygularına tercüman olan kişilerdi. Necip Fazıl'ın şiirlerinde "bir kişiye dokuz, dokuz kişiye bir pul" diye dile getirip bu düzene kafa tuttuğu gibi bu isimler de halkın düzene itirazının sesi oldular. Ancak onlar milletin sanatçısıydı. Ekmeğini yedikleri bu milletin asla değerlerine ters düşmediler, onları aşağılamadılar. Bu yüzden de onların itirazları militan bir zemine asla yüz vermedi. 80'li yıllarda onların arkasındaki inanılmaz kitleleri gören bazı çevreler, onları bu kitleleri toplumsal bir harekete dönüştürmedikleri için de eleştirdi. Oysa onlar vatanına, milletine, bayrağına, inançlarına bağlı insanlardı. O yüzden bu sanatçılar için akli başında herkes "Türkiye'nin değeri" dedi.

Bu satırların yazarı olarak Ferdi Tayfur ve Orhan Gencebay gibi ustalardan aldığımız il-

hamla iki yüz kadar beste yaptım. Sosyolojik bir vakıa olan bu müzik tarzı hakkında üç yüz sayfa hacminde bir kitap yazmıştım. Kitap geçtiğimiz yılın son aylarında baskıya gitti ancak matbaanın azizliğine uğradı ve basılamadı. Muhtemelen ilerleyen günlerde basılacaktır. Kitaptaki bazı yazıları da Sebülürreşad, Hâle ve Derin Tarih dergilerinde yayınlamıştım. Lakin görmek istemeyince gözünüzü kapatmanız, duymak istemeyince kulağınızı tıkamanız yeterli oluyor. Edebiyat dünyasında da bu tür şeyler çok yaşanıyor. Biz üretmeye devam ediyoruz. Son sözümüz yine Ferbi Baba'dan olsun:

*Hani en sevdiğini kaybettiğinde
İçin yanar yanar yanar yanar ya
Ben de seni kaybettim ağlarım şimdi*

*İçim yanar yanar yanar yanar yanar ah
İçim yanar yanar yanar yanar yanar
Canım yanar yanar yanar yanar yanar*

*Ben senin hasretine alışamadım
İçimdeki kavgamla barışamadım
Uçup gitti mutluluk kavuşamadım*

*İçim yanar yanar yanar yanar yanar ah
İçim yanar yanar yanar yanar yanar
Canım yanar yanar yanar yanar yanar*

Bir Belirsizlik Var

◆ Tacettin Çetin

Ruhsati Baba'nın dediği gibi
Kabuk belli değil öz belli değil
Boşa koysan dolmaz, dolusu almaz
Çoğu belli değil az belli değil

Hakk'ın hatırını saymam diyerek
Kararaı kalmıştır binlerce yürek
Sırat-ı müstakim üzre yol gerek
Yörep belli değil düz belli değil

Ele güne karşı bükük boynumuz
Çıngıraklı yılan doldu koynumuz
Nesil bozuk nere gider sonumuz
Erkek belli değil kız belli değil

Çivisi çıktı bak sağ ile solun
Menzili belirsiz tutulan yolun
Dedenin dilinden anlamaz torun
Cümle belli değil söz belli değil

Yalnızlıktan neler geldi başıma
Çare olmaz boşa merhem taşıma
Dayanılmaz dertler doldu döşüme
İlaç belli değil doz belli değil

Havayi Abdal'ım niye batıyor
Haram kazancına hile katıyor
Gözünü açmadan oyun bitiyor
Papaz belli değil koz belli değil

Atlı Polisler-Ölümden Başkası

◆ Feyzullah Arslan

Atlı Polisler

1994 yılında İstanbul Polis Moral Eğitim Müdürlüğünden İkmal Bakım Daire Başkanlığına atandığım sırada atlı polis teşkilatı kurulma işlemleri devam ediyordu. Göreve başladıktan birkaç gün sonra Romanya'da araştırılan ve gidilip görülen eğitimli polis atlarının alım işlemi yapılıyordu. Uzun görüşmeler ve pazarlıklar sonucu 30 civarında at satın alındı. Bu atlar, polis atı olarak Romanya'da eğitilmişti ve Türkiye'de de polis atı olarak kullanılacaktı. Atlar için Türkiye Jokey Kulübü ve Tarım Bakanlığı ile görüşülerek, Beştepe Atlı Spor Kulübü içerisinde yer ayarlandı ve Romanya'dan getirtilen atlar buraya yerleştirildi. Bu arada atlara binecek polisler ve onlara bakmak için seyisler görevlendirildi. Ancak ne yazık ki atlarla anlaşmak oldukça sorun olmuştu ve bu sorun atların alımı sırasında göz önünde bulundurulmayıp atlanmıştı.

Sorun şuydu: Atlar Romence eğitilmişti oysaki seyis ve binici polisler Romence bilmiyordu, dolayısıyla atlar ne durdan ne de yürüden anlıyorlardı. İlk birkaç gün içerisinde seyisler, binici polisler ve atlardan bayağı sakatlanmalar oldu.

Atlar, seyis ve binicilere kötü davrandıkça, onlar da atların yemlerinden kesmeye çalışıyorlardı. Sonuçta atlara Türkçe kursu, seyis ve binicilere de Romence kursu verilerek orta noktada anlaşıldı ve atlar da laftan sözden anlar oldular. Lisan konusu çözümlenince binici ve seyisler atları, atlar da binici ve seyisleri cezalandırmaktan vazgeçti.

Kim demiş ki atlar yabancı dil bilmez diye, bizim atlar Romence bile biliyor, Türkçeyi de öğrendiler. Hatta sırtında müdür mü, savcı mı, vali mi, pasa mı, yoksa amir mi var onu bile bilerek ona göre davranıyorlar. Sonuçta polis atlar da polis kadar akıllı olmak zorunda değil mi?

Ölümden Başkası

Elazığ'da görev yaptığım dönemde MR çekirmek üzere Fırat Üniversitesi'ne gitmiştim. Doktorun tavsiyelerini dinledikten sonra MR aletine girmek üzere hazırlandım. Bu arada doktor bana orada bulunan bir düğmeyi göstererek sıkıldığımda veya fenalaştığımda o düğmeye basabileceğimi söyledi. Daha sonra da tabut gibi kapkaranlık olan MR aletinin içine girdim. İşlem yarım saat kadar sürecekti. Aletse kapalı, dar, hiçbir şey görmüyorsunuz; âdeta ölmeden mezara girmek gibi bir şey.. Aynı anda da müzik olarak Candan Erçetin'den "Ölümden Başkası Yalan" isimli şarkı çalıyor. Zaten tabutun içinde gibi düşünüyorsun, bu da ölümlü hatırlatmanın katmerlisi ve korkutmanın âlâsı. MR çekimi bittiğinde görevli doktora,

"İnsana ölümü hatırlatıp âdeta tabutta olduğunu bildiriyorsunuz, başka şarkı bulamadınız mı?" diye sorduğumda;

"Müdür Bey, radyo çalıyoruz, hangi şarkı çıkacağını da bilmiyoruz. Buraya bir teyp alıp da kasetten yayın yapma imkânımız olmadı." dedi. Olayı Fırat Üniversitesi Rektörü, benim üç okuldan birinden hocam olan Sayın Eyüp İspir'e anlatarak,

"Hoca'm ölmeden insanı mezara koyuyor, üstüne üstlük daha da acı çektirmek için 'Ölümden Başkası Yalan' şarkısını dinletiyorsunuz. Bu kadar eziyet fazla değil mi?" diye sitem ettim.

Eyüp Hoca, olayı araştırıp anlamış olacak ki, bir sonraki kontrol için tekrar MR çekirmeye gittiğimde çalan parça, ölümü unutturup yaşamı hatırlatan türdendi.

Hesap Var

◆ Kadir Köse

Ey nefsinin hırs atına binenler
Kabir var hesap var hem de azap var
Ey hayatı sırf bu dünya sananlar
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey vicdansız zam borsası esnaflar
Ey psikopat zam hastası esnaflar
Ey stokçu zam ustası esnaflar
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey kamuda iş yapmadan yatanlar
Ey üretip ayıplı mal satanlar
Ey gıdaya murdar madde katanlar
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey gençliği zehirleyen çapsızlar
Ey edeple dalga geçen ipsizler
Ey rezalet aşıl原因 tipsizler
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey yanlış doğru diye yazanlar
Ey topluma zihni kuyu kazanlar
Ey yalanla günden güne azanlar
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey nifakla arabozan müfsidler
Ey herkese haset eden hasidler
Ey kendini putlaştıran narsistler
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey bölücü, yurda düşman hainler
Ey bölücü, Türk'e düşman hainler
Ey bölücü, Kürt'e düşman hainler
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey hadisi yoktan sayan melunlar
Ey İslam'ı alttan oyan melunlar
Ey hâricî, dîne kıyan melunlar
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey kemliği yaşatanlar yayanlar
Ey kemlikle insanlığa kıyanlar
Ey sapıtmış erkekler ve bayanlar
Kabir var hesap var hem de azap var.

Ey Müslüman, yolun nedir sorgula
Ey Müslüman, solun nedir sorgula
Ey Müslüman, hâlin nedir sorgula
Kabir var hesap var hem de azap var.

Sahibinden Komik/On altı-Kim Kime Üfleyecek?

◆ Mehmet Pektaş

Kolpacılık Sanatı El Kitabı'nın yazarı ve Kolpacılar Birliği Onur Ödülü sahibi Cengiz, kendisine atılan konuma geldiğinde Mert ve Mert'in amcasının oğlu Taylan onu bekliyordu. Daha ilk defa karşılaşmalarına rağmen Taylan ağzını yüzünü eğerek,

"Naber Cengo?" diye lafa girdi. Gece hayatı, her türlü nane derken karşındakilerin konuşmasına bile fırsat vermeden muhabbeti üçüncü dakikasında bel altına indirdi. Cengiz süper güçleri sayesinde bu pervasız, patavatsız, cıvık, yılışık, gevşek adamın gözlerinden beynine doğru giriş yaptı. Boş şişeleri, pizza kutularını, ambalaj artıklarını, poşetleri, ortalığa atılmış kıyafetleri, ayakkabıları, iddia kuponlarını, at yarışı gazetelerini, tabağı çanağı itekleyerek birkaç adım ilerledi. İçerisi zaman zaman televizyonlara çıkan çöp evlerden farksızdı. Bozuk yemek, alkol, çorap ve daha bin bir türlü kokuyla karışık yoğun duman da cabası... Kriminallere bolca malzeme barındıran duvarlarda birbirinden alakasız posterler, eşyalar asılıydı. Üzerinde sinekler uçuşan çöp yığının arasında tozlu bir bilgisayar ve oyuncu koltuğu, cam kenarında kirli ve toplanmamış bir yatak, duvar dibinde ekose, eski bir çekyat görünüyordu. Her türlü pisliğe alışık olan ve dahi kendisi de bir pislik olan Cengiz bile bu durumdan rahatsız oldu, Taylan'ın beyninin kıvrımlarında daha fazla ilerleyemeyip gerisin geri dışarı çıktı.

Sırf karşındakini denemek için yoldan geçen bir arabayı göstererek,

"Şuna bak." dedi.

Taylan bu cıvık muhabbeti bırakıp bilgiç bilgiç arabalardan konuşmaya başladı. Cengiz'in bu defa, "Kanka o değil de bir motor olacak var ya..." demesiyle Taylan hemen motor muhabbetine başladı. Cengiz, araya girip "Futbol." dedi. Bu defa Taylan maç muhabbetine girdi. Cengiz, "Borsa." dedi. Taylan borsacı tanıdıklarından, köşeyi döndürecek hisselerden konuşmaya başladı. Cengiz, "Bitcoin" dedi, Taylan bu defa da 40 yıllık uzman gibi kripto sohbetine girdi. O sırada Mert, büfeye sigara almaya gidince de başladı kuzeninin arkasından atıp tutmaya.

Cengiz'in Taylan hakkında içinden geçirdiği ilk şey şu oldu: "Kolpacı, keşin teki lan bu!" Ardından ikinci yorum geldi: "Zaten Mert'in kuzeninden başka ne beklenir ki!"

Mert gelir gelmez ayaklandı Cengiz:

"Haydi kardeş, gidelim şu üfürükçüye. Üfürecek mi püfürecek mi ne yapacaksa yapın."

Taylan hemen atladı:

"Çüşüşüş! Naptın be müdür! Cüş yani... Oha diyorum! Üfürmek mi kaldı be Cengo! Orta Çağ'da mı yaşıyorsun sen?"

Cengiz, Taylan'ın tavırları karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Dövse değil sövse değil öldürse hiç değil.

"Napacak oğlum üfürmeyip de? Üfürükçü denmiyor mu bunlara?" diyerek sertleşti. Bu sırada Mert, olası bir hücumu karşı patronunun koluna yapışmıştı.

"Lazerle hallediyolar hacı. Cızzz..." dedi Taylan. Bunu derken de Cengiz'den bir makas almayı ihmal etmedi. Mert, patronuna iyiden iyiye sarıldı. Cengiz, silkelenip kendini kurtardıktan sonra arkasına döndü, belki de hayatında ilk ve son defa "Tövbe estağfurullah..." çekti.

"Oğlum lazer mazer canım yanmasın." demekten de kendini alamadı.

Taylan, bu defa Mert'e döndü:

"Öf, Mert nerden buldun bu şapşığı!" deyince Cengiz daha fazla dayanamayıp kül tablasını kaptığı gibi ayağa kalktı. Mert fırlayıp patronunu tutmasa kül tablası Taylan'ın kafasına doğru bir yolculuğa çıkacaktı. Mert, kısık sesle "Aman abi, idare et. Bu biraz böyledir." diyerekten patronunun gazını aldı.

Taylan, ağzını yaya yaya konuşmaya devam ediyordu:

"İşlemi uyuşturup yapıyorlar. Uyuşturmasa ne olur ki... Dövme yaptırmadın mı sen hiç oğlum? Tatlı bir acı gelir en fazla."

Cengiz, öfkeden morarmış hâldeydi:

"Elimden bir kaza çıkacak yürüyün, bulalım şu adamı." dedi.

Taylan yol boyu ağzını şapırdata şapırdata gidecekleri yeri anlattı durdu:

"Cengo, bu adama yurt dışından bile gelen var. Ben olmasam nah görüşürsün! Birazdan göreceksin şıp diye çözecek derdini."

Cengiz:

"Oğlum bak, televizyonda, internette görüyoruz, üçkâğıtçı sahtekâr falan filan... Sen iyi tanıyorsun değil mi bu adamı?"

Taylan:

"O ne demek müdür! Tanımaz mıyım hiç? Sen

hiç merak etme. Bu öylesi değil. Oturduğu yerden dünyanın öbür ucundaki adamın sidikliğini bağlar.”

Cengiz yarı umutlu yarı umutsuz,

“Nerde bu adamın yeri?” dedi.

“Maslak’ta...”

Cengiz:

“Oğlum Maslak’ta üfürükçünün ne işi var?”

Taylan:

“Bu da taktı üfürmeye yav! Ben seni bu işin profesyoneline götüreceğim. Merak etme moruk.”

Yaklaşık yarım saat sonra bir plazanın önüne gelmişlerdi. Taylan, girişteki tabelayı gururla gösterdi:

“Pozitif dalga lideri-kişisel gelişim, nefes ve farkındalık uzmanı-iletişim ve kariyer planlamacı-sı-sezgiyi arttırma yöneticisi-duyuşsal, bilişsel, ruhsal yolculuk kaptanı-bitkisel tedavi herbalisti-şifalı taşlar madencisi, ruhsal enerji jeneratörü, gizemli motivasyon eğitmeni-içsel gücü uyandırma rehberi-aile, yaşam, aşk ve ilişki koçu BERKE CAN

Cengiz şaşkıncı:

“Ulan bu nasıl iş, adam tabela yaptırmış! Her halattan da anlıyor.”

Taylan atladı:

“Ne dedim ben sana hacı! Böyle bir hizmeti başka yerde bulamazsınız.”

Plazanın 18. katına çıkıp Berke Can’ın son derece modern bir tarzda dizayn edilmiş ofisini buldular. Taylan sırada bekleyenlere aldırmadan doğrudan Berke Can’ın odasına dalmaya kalkınca kapıda ki iri yarı pala bıyıklı görevli engel oldu. Onları randevu için resepsiyona yönlendirdi. Taylan’ın “Berke Can kardeşimdir, dostumdur, bir şey sorup çıkacağız.” ayaklarına yatması da işe yaramadı. Tıpış tıpış resepsiyona yanaştılar. Resepsiyonda suratının her santimi estetikli ve alabildiğine dekolte giyinmiş bir kadın onları gülümseyerek karşıladı:

“Hangi paketi tercih edersiniz? Single paket, ideal paket, premium paket... Premium paketi tavsiye ederim. Ekstra arınma seansı ve enerji yenileme içeriyor. Yanında bir yıllık mutluluk garantisi de hediye.”

Cengiz, “Bu kadın kesin Adnan Hoca’nın kediciiklerinden. Hoca hapsi boylayınca bu da kapağı buraya atmış.” diye düşünürken Taylan patavatsızlıkta bir seviye daha atladı:

“Bu arkadaşın derdi büyük, her tarafı bağlı. Öyle singil mingil olmaz. Premium olsun.” dedi.

Sabır taşına dönen Cengiz artık çatlamaştı. Taylan’ın boğazına sarıldı:

“Ne diyorsun lan?” diye bağırdı.

Taylan’ın sesi hırıltılı çıktı:

“Abi, valla Mert bana öyle dedi.”

Cengiz, Taylan’ı bırakıp Mert’in ümüğüne sarıldı.

“Mert!”

Bu defa Mert, Cengiz’in ellerinde çırpınıyordu:

“Kısmeti demedim mi oğlum ben sana!” dedi, sesi çıktığı kadar.

Boynunu ovuşturarak Taylan pişkin pişkin cevap verdi:

“Ne biliyim oğlum, benim aklımda başka yeri kalmış.”

Cengiz, Mert’i de salıverip resepsiyona yanaştı:

“Ablacım, Adnan Hoca’yı biz de severdik. Yani yabancı değiliz. Emlakçı Ali Cengiz dersiniz tanır beni. Bana bir yardımcı ol kısmetim bağlandı, iş yapamaz oldum. Hangi paketi alalım?”

Cengiz, Mert’le göz göze geldi. Taylan’ınsa gözleri birbirinden bağımsız hareket eder olmuştu. Bir tanesi kedicikte diğeri yaklaşık 120 derecelik bir açıyla Cengiz ve Mert’teydi. Kedicige yaranmak için,

“Vip hanımefendi vip... Bizi sen ne sandın? Cengo Bey ünlü bir iş insanıdır.” dedi.

Kadın hemen giriş işlemini yapıp,

“Ödeme kartla mı olacaktı?” dedi.

Cengiz:

“Ne kadardı ki?”

Kadın:

“Dokuz doksan dokuz efendim.” dedi.

Cengiz, cebinden üç yüz lira çıkarıp paranın üstünü tamamlamak için Mert’e sokuldu. Bir taraftan da,

“Dokuz yüz doksan dokuz da çokmuş ama...” diye söylendi.

Kadın,

“Yanlış anladınız efendim. Dokuz doksan dokuz. Yani dokuz bin doksan dokuz demek istedim.”

Cengiz, yutkundu, Taylan’a baktı. Taylan yine insanüstü bir davranış gösterip sol gözünü 120 derece kaydırarak Cengiz’e baktı. Ağzının suyu aka aka,

“Eski fiyatlar sanırım hanımefendi. Bu fiyatlara terapi mi kaldı Allah aşkına? Bence en az yirmi bin yapmalısınız. Hatta yirmi beş...” dedi.

Cengiz, bu arada Mert’i bir köşeye çekti.

“Oğlum bu para benden çıkmaz. Çıksa da ben bu parayı verirsem kısmetsizlikten değil kahrımdan ölürüm. Şu şapşalı alıp gidelim.” dedi.

Mert:

“Abi buraya kadar geldik. Tedavini ol kat kat faz-

lasını çıkarırız zaten. Baksana profesyonel bir yer burası.” dedi.

Cengiz,

“Yok diyorum oğlum, yok.” dedikten sonra yüz ifadesini birden değiştirdi. Mert’i birkaç kez kokladı. Süper güçleri sayesinde para kokusunu almıştı:

“Mert sende para var, çıkar çabuk.” dedi.

Mert daha önceki tecrübelerinden büyük dersler çıkardığından inkâr edemedi:

“Valla abi, anneannemin maaş kartı yanımda. Emekli maaşını çekip ona götürecektim ama...”

Cengiz hemen Mert’in boynuna sarıldı.

“Şu seansın parasını öde güzel kardeşim. Söz ilk işimde iki katını vereceğim.” deyip elemanını resepsiyona ittirdi.

Bir süre sonra kapıdaki görevli,

“Cengiz Bey, buyurun.” dedi.

Kedicikle muhabbete dalmış olan Taylan, uzaktan el etti:

“Siz girin ben geliyorum.”

Mert ve Cengiz, içeriye adım attıklarında kendilerini pespembe bir dünyada buldular. Duvarlar pembe, mobilyalar pembe, plazma ekranlardan akan enerji sembolleri pembe, duvarlardaki sertifikaların çerçeveleri pembe, hatta yerler bile pembeydi. Pembe masanın arkasında ıslık ıslık pembe kıyafetler içerisinde oturan Berke Can kadını hareketlerle ayağa kalkıp karşıladı onları. Kadını bir ses tonuyla,

“Neyiniz var bakalım aşkolar?” dedi. Sonra karşındakilerin cevap vermesini beklemeden, “Durun durun bulucam şimdi.” dedi. Parmağını ağzına götürüp bir süre düşündü, düşündü:

“Buldum ayol, kısmetiniz bağlı.” dedi kendi kendini alkışlayarak. Çekmecedan bir VR gözlük çıkarıp kafasına taktı:

“Şimdi enerji alanınızı tarıycam. Lütfen rahatlayın ve ekrandaki sembolleri izleyin.”

Birkaç dakika sonra ekranda “Enerji Engelleri: %95” yazısı yanıp sönmeye başladı.

Berke Can:

“Aman Allah’ım bu neee!” diye küçük bir çığlık attı. “Gördüğün gibi enerji alanın çok kötü tıkanmış. Ama endişelenme, bu iş bende.”

Cengiz:

“Hoca’m, bu enerji dediğin cin mi? Cin çıkınca kısmet açılacak doğru mu? Büyüklerden öyle duyarız.”

Berke Can:

“Biz cin terimini artık kullanmıyoruz aşko. Onun yerine enerji blokajları diyoruz.”

Cengiz:

“Cin mi blokaj mı işte her neyse şu haberlerde gördüğümüz gibi çıkarılmıyor değil mi? Artık bunun da yolu yöntemi değişmiştir.”

Berke Can:

“Her yiğitin yoğurt yiyişi ayrı aşkom. Biz geleneksel yöntemlerle modern yöntemleri bileştiriyoruz. Ben sana kuantum titreşim terapisi uyguluycam. Hayatını optimize edicem. Sana vereceğim QR kodu ile telefonuna bir tılsım uygulaması indiriceksin. Bu seni her türlü kötü enerjiye karşı koruyacak. Böylece tedavinin modern kısmını halletmiş olucam. Geleneksel kısma gelince onu kapıda duran çalışma arkadaşımız Hüsamattin Alptuğ halledicek.”

Cengiz, Mert’e doğru sokuldu:

“Oğlum bunların da niyeti bozuk. Kaçalım.”

Mert:

“Yok abi! Bak, hemen anladı senin içine cin girdiğini. Gelmişken çıkarsın.”

“Oğlum sen bu cinin nasıl çıkarıldığını biliyor musun?”

Bu sırada Berke Can, Cengiz’in başına geldi. Boynunda duran pembe tüylü şalı çıkarıp Cengiz’in boynuna doladı. Mert’e seslendi:

“Hadi bakalım yakışıklı, şimdi hasta ile beni baş başa bırak.”

Mert, Cengiz’in “gitme” diye yalvaran bakışları altında dışarı çıkıp patronunu beklemeye başladı. On, on beş dakika sonra kapı gürültüsüyle açıldı. Önden Cengiz, arkadan da ağzı yüzü yamulmuş, eli ayağı dolaşık şekilde Berke Can çıktı. Çalışanlar çığlık çığlığa Berke Can’a doğru koştururken Cengiz, Mert ve Taylan’a seslendi:

“Yürüyün lan! Ben sorunumu nasıl çözeceğimi buldum.”

Gördükleri karşısında Taylan’a bile bir ciddiyet gelmişti. Cengiz’e abi çekmeye başladı:

“Cengiz abi ne yaptın Berke Can Hoca’ya?” dedi.

Mert:

“Ben demedin mi, bizim amcaoğlunun üfürükçü tanıdığı var ama kim kime üfler belli olmaz diye? Cengiz abim hocaya üflemiş işte.”

-devam edecek-

Veryansın

◆ Hacı Musa Tuncer

Elefetsiz ke'eş, ey goca gâvır
Allah eddiciğni bulasın emi!
Anca tınaz eden goyarsın tavır
İt gimi sozalıp galasın emi!

Gene durduk yere zıarddın beni
Gözümü belerddin gızarddın beni
İvez yemiş gimi gabarddın teni
Seni de guduz it dalasın emi!

Ağzı yumulası, garnı şişesi
Partacı ayrılıp yere düşesi
Pança pança pislüğini deşesi
Irbığın donunu sulasın emi!

Gâvırın südüğü kehreneci döl
Altına edesin döşşeciğin göl
Dişsiz dodağınla bazlamanı böl
Çepelini püsü yalasın emi!

Cığerciğin fitil fitil döküle
Azı dişin damağandan söküle
Kötürüm galasın belin büküle
Gamışdan altına salasın emi!

İliyeksiz soyka kemçik ağazlı
Geymiyesin gış gününde boğazlı
Gıl çul bata anırasın avazlı
Mitilde bitini yolasın emi!

Bulmuyasın yavuklunu arayıp
Ah çekesin melmekedden ırayıp
Dişsiz darag ile kekil darayıp
Saçlarını tel tel yolasın emi!

Söylen o densize beni germesin
Möhtec olsun heç varlığa ermesin
Odasına gıl çul bulup sermesin
Mitili mitile ulasın emi!

Azâbî kötüye merhemed edme
Hobbidim akıllı yolundan gedme
Partutuş oluncu bir yerden bidme
Vuruncu duvara çalasın emi!

Misalen

◆ Ali Armut

Bir tüfek yaptım ki tam otuz metre
Planı söylemem misalen dedim.
On kilo barutla doldurdum saçma
Kalanı söylemem misalen dedim.

Omuzuma aldım düldüle çıktım
Zirvede üşüdüm ateşler yaktım
Bir geyik keşfettim tetiğe çöktüm
Talanı söylemem misalen dedim.

O geyik yaralı ırmağa düşmüş
Boynuzlar karşıdan karşıya geçmiş
Ceyhana bend olmuş suları şişmiş
Bulanı söylemem misalen dedim.

Çekici ile suyun dışına attım
Otuz tondan fazla kasaba sattım
Birazda köylüye hediye ettim
Çalanı söylemem misalen dedim.

Omar Ali hayal ile yatarım
Bir yaparsam bin ilave katarım
Söyletmeyin ben Teyo'dan beterim
Yalanı söylemem misalen dedim.

Eğitim Aşkı-Yazılıyı Okudunuz mu?-Çalışmazdım

◆ Salman Kapanoğlu

Eğitim Aşkı

Kahramanmaraş Lisesinde, Öğretmenler Günü kutlanıyordu. Okul müdürü ve müdür yardımcıları okul kurallarına uymayan öğrencileri okula almadılar. Dışlanan öğrenciler, düzenlenen programı da seyretmek istiyor, okulun dış kapısına yığılmış oradan bakıyorlardı. Program eğlenceli bir şekilde devam ederken, bir de ne göreyim? Okulun kapısında bekleyen öğrencilerin içtiği sigaranın dumanları, göklere yükseliyor. Bu manzarayı çıkarmak istemedim:

“Ben bu okulun müdürüne ve idarecilerine çok bozuluyorum ve itiraz ediyorum.” dedim.

Müdür ve idareciler bozuldu, bütün öğrenciler ve öğretmenler öyle şaşırды ki... Adetâ bir homurtu koptu. Bu esnada bana da bir şey diyemiyorlar. Onlar, bana niçin itiraz ediyorsun sorusunu sormadan ben cevabı yapıştırdım.

Sigara içen öğrencileri göstererek:

“Siz okula almadınız ama onlar şimdi eğitim aşkıyla yanıyorlar.”

Muavinlerden biri:

“Onlar mı yanacak, inanmam!” deyince,

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.” dedim.

Yazılıyı Okudunuz mu?

Öğrencilere, “Yazılı yapalım mı?” dersiniz itiraz ederler. Yazılıyı da ertelemeye çalışırlar. Yazılı yaptıktan sonra da öğretmenin başının etini yerler; yazılıımızı oku, diye. Prensipte olarak yazılıyı çok çabuk okurum, bir iki gün ya sürer ya sürmez. Bir defasında birkaç gün geciktirdim. Öğrenciler, nöbetçi olduğum katta beni sıkıştırmaya başladılar:

“Hoca’m, yazılıımızı okudunuz mu?”

“Henüz okumadım çocuklar.”

“Niye Hoca’m?”

“Bu hafta çok işim vardı, en kısa zamanda okurum.”

“Ya Hoca’m, bize tembel diyorsunuz ama siz bizden daha tembelsiniz!”

“Oğlum, hiç bu kadar geciktirmiş miydim?”

“Biz de onun için merak etmiştik ya Hoca’m!”

“Siz de ödevleri çıkarın bakalım.”

“Hoca’m, yaparız inşallah! Hele biraz zaman geçsin bakalım. Bu ne acele?”

“Ulan siz on beş gün olmuş ödevi yapmamışsınız, ben üç gün geciktirdim diye beni hesaba çekiyorsunuz. Ben bilmem, şu an ödevlerinizi istiyorum.”

“Ya Hoca’m! Teneffüste ödev mi sorulur?”

“Keratalar, ama siz teneffüste notlarınızı soruyorsunuz.”

“Hoca’m! Biz yazılıyı sormayalım, siz de ödevi sormayın.”

O günden sonra teneffüste ne onlar yazılı sordu ne de ben ödev.

Çalışmazdım

Okulda, derste ve teneffüste öğrencilerin, ne karakterde ve ne niyette olduklarını görüyor anlıyoruz. Eğitimde ailenin de tabii ki rolü büyüktür. Öğrenciye bakıp ailesi hakkında hüküm veremeyiz. Velileri de okulda yapılan veli toplantılarında çok iyi anlıyor; ne meşrepte ve ne niyette olduklarına şahit oluyoruz.

Bir veli toplantısında, gösteriş düşkününü olduğu her hâlden anlaşılan bir veli gelerek biraz da yüksek sesle:

“Hoca, bu bizim oğlanı ne yapacağız? Hiç ders çalışmıyor.”

Oğlunun kim olduğun öğrenince “Böyle babanın böyle de oğlu olur.” dedim içimden.

“Oğlunuz neden ders çalışmıyor araştırınız mı hiç?”

“Nesini araştıracağımşım veledin! Her imkân kendi için. Özel sıcak oda, televizyon, çanak anten, müzik seti, bilgisayarın üç beş çeşidi daha ne yapayım Hoca?”

“Hımm! Şimdi anladım bu çocuk neden çalışmıyor.”

“Allah’ını seversen şöyle neden çalışmıyormuş?”

“Beyefendi, bu saydıklarının hepsi çalışmak için değil, çalışmamak için. Bu çocuk haklıymış çalışmamakta, ben olsam ben de çalışmazdım. Suçun kimde olduğunu şimdi anladım.

“Allah aşkına söyle suç kimde, oğlanda mı yoksa anasında mı?”

Bitmiyor

◆ Ozan Fuat Bostancı

Yaz kızım hâlimi bu bir ihbardır
Dini tükettiler dinci bitmiyor.
Kâğıt yetmez ise dön başa sardır
Her yerde yalaka yancı bitmiyor.

Dayısı olana kimse dokunmaz
Fukaranın adı bile okunmaz
Durumu iyiler hâlden yakınmaz
Her dönemde oncu buncu bitmiyor.

Huylanır yukarı gözüne baksan
Uçururlar bizi sözüne baksan
Beş para etmezler özüne baksan
Makamı sırtında kinci bitmiyor.

Düzelir desek de vallahi yalan
Permeperişanız ettiler talan
Derdine dermanı çilede bulan
Yeni yeni dertler sancı bitmiyor.

Ozan Fuat budur ahvâlim hâlim
Dünyanın suçu yok kuludur zalim
Ayan olur mu ki beylere malum
Gelen giden aynı hancı bitmiyor

Medyaman

◆ Mustafa İmir

Whatsapp grubunda fahri postacı
Alıp göndermede vardır bir hikmet.
Sosyal medyaya çok uygun mizacı
Kendi yazmayınca çekmiyor zahmet.

Onlarca gönderir her gün bıkmadan
Darılır mı silsem açıp bakmadan
Lakin uyarmak zor gönül yıkmadan
Whatsapp grubumuz kendine zimmet.

Gerekli gereksiz göndermek huyu
Video paylaşıp durur gün boyu
Kötürüm oluyor düşünce, duyu
Zaman öldürmeyi sayıyor hizmet.

Çokça paylaşımı marifet sanır
Seçici olmaya koyamaz sınır
Kuşlardan şah diye kargayı tanır
Medyamanlardaki bariz azimet.

Hoş görürüz ruhsal sorunu varsa
Anlarınız düşünme yetisi darsa
Paylaşmadan önce tartıya vursa
Herhalde kimseye kopmaz kıyamet.

Saydım kırktan fazla göndermişti dün
Yorulup saymaktan vazgeçtim bugün
Üç beş baş üstüne günde üç öğün
Okuyup dinlerken duyarız hürmet.

Bari doğru düzgün üç cümle yazsa
Çok görmeyelim mi dili arazsa
Nasıl Türkçü olur Türkçesi azsa
Yaptığı şey sosyal medyada zulmet

Paylaşım kişinin görünen yüzü
Muhtevada saklı fikriyat özü
Whatsapp'ı bulanın kör olsun gözü
Bu gidişat değil hayra alamet.

Açık kara merci, İmir ricacı
Sorunu çözmeye olsun aracı
Araştırıp bulsun uygun ilacı
Sosyal medyada yok bir istikamet.

Gız Nurgül-Duz Leyli

◆ **Nurgül Kaynar Yüce**

◆ **Leyla Yıldırım (Leylican)**

Leyla Yıldırım:

Köyden haçan kaçtın geldin şehere
Şherde ki köyde yoh mu? gız Nurgül
Ektinmi ki tarla bulup,zahire
Kaldırdın mı hasadını az Nurgül!

Nurgül Kaynar Yüce:

Köyümden çihalı hayli yıl oldu
Dur ben söyleyeyim sen de yaz Leyli
Otuz sene evvel beğ babam öldü
Tütmedi pacamız söndü tez Leyli.

Leyla Yıldırım:

Mevlam ağ babana rahmet eylesin
Tez asortik oldun hâlâ öylesin
Bacım ben yalansam bilen söylesin
paylaşırsın pafta pafta poz Nurgül.

Nurgül Kaynar Yüce:

Asortik diyene bir bahın hele
Tiktok yüklemiştir diyorlar tele
Köyümden çıhmazdım gız bacım kele
Galmanı külekte gıdım duz Leyli.

Leyla Yıldırım:

Makina esbap yur sen kıran kalça
Yaptın mı kış için biberli salça
Aşlara eklerdin doğru doğalca
Oluyorsun sokaklara toz Nurgül.

Nurgül Kaynar Yüce:

Gurumu guruttum salçamı ezdim
Garınca misali zahramı düzdüm
Geyinip guşanıp beğimle gezdim
Şu babıç dilini çabuk büz Leyli.

Leyla Yıldırım:

Haklı iken niye büzem dilimi
Kapında eskittin benim kilimi
Peruk takıp saklarmışsın kelini
Kızarmaz mı eccük sende yüz Nurgül.

Nurgül Kaynar Yüce:

Alnım açık benim kızarmaz yüzüm
Sırmadır saçlarım, ahudur gözüm
Haddini bil Leyli sana bu sözüm
Titrer bastığımda yörep, düz Leyli.

Leyla Yıldırım:

Aşık atar lafı sözü yörüdün
Yoluktu saçların azda kör idin
Gözlükleri takmış gım gım gırıdın
Çobandın güderdin köyde gaz Nurgül.

Nurgül Kaynar Yüce:

Ben gaz güder iken sen nişliyodun
Damda tezek garıp iş işliyodun
Gelen horozları kış kışlıyordun
Un tarhanan kokmuş otur ez Leyli.

Leyla Yıldırım:

Leylican tekne de kararım hamur
Köyde her şey doğal olsada çamur
Ey gurban olduğum gözleri mamur
Boşamı çalıyom sana saz Nurgül.

Nurgül Kaynar Yüce:

Nurgül'üm düş gurup gezerdin hani
Ganeviçe cehiz dizerdin hani
Köyün delisine vermişler seni
Duyunca içerim etti cız Leyli.